

Fábián Judit

Markológép

Richárd, az örökmozgó nyurga természetével, apró, fürkésző szemeivel állandó kihívásokat keresett.

Ösztöndíjasként körbeutazta Európát.

A lányokat igyekezett messziről elkerülni.

Toxikus környezetnek tartotta a nők világát, szabadságot akart.

Az egyetem befejezése után egyre többször járkált fel-alá szobájában.

Szemüveglencsésén nyugtalanul táncolt a fény.

– Hány helyre jelentkeztél?

– Ahová csak lehetett, anya.

– Minek is kérdem – felelte édesanyja elégedett mosollyal –, környezetvédelmi mérnökként egykettőre találsz állást.

– Hagyd már azt a gyereket, hadd fújja ki magát! Évekig mást sem csinált, csak tanult és tanult – szólt közbe engedékenyen az apa.

– És járt Franciaországban, Angliában, Itáliában. Itáliában, érted? Volt a mi időnkben ilyesmi? – csóválta a fejét az asszony. – Azt hiszem, egy kislányt is talált valahol a nagyvilágban. Mostanában esténként a szobájába gubózik és egész éjjel fény szűrődik ki az ajtón.

– Hagyd már élni, asszony! – csapott könnyedén az asztalra az édesapa. – Ha apja vére, akkor egész biztosan nem követi el ugyanazt a... – harapta el mondandóját az apa és poharába kortyolt.

Richárd egyre ritkábban ment el otthonról. Társasága nem nagyon akadt.

Barátai szinte mind külföldön keresték a tejjel-mézzel folyó Kánaánt.

– Valami foltot bámul a monitorján – töprengett egyik este az anya. – Láttam tegnap, amikor a szobája ajtaja résnyire volt nyitva.

– Ugyan, asszony! Már kémkedsz is utána?

– Majd te fogsz! Sétálj el az ajtaja előtt csak úgy és nyisd ki a szemed! – mondta az asszony kérlelő tekintettel.

– Ne viccelj! Inkább zárj ki örökre a hálószobánkból! – húzta ki magát makacsul az apa.

Másnap este Richárd elgondolkodva fogyasztotta esti rántottáját.

– Tudjátok, felhő-felfedte csillag a lámpása... – mondta szüleinek elgondolkodva.

Szülei csodálkozva tették le evőeszközeiket.

– Milyen lámpás, fiam?

– Á, nem fontos – válaszolta Richárd és visszavonult a szobájába.

Pár napig szótlánul vacsoráztak.

– Csillag-lámpás – morfondírozott az anyuka. – Ez a gyerek szerelmes! A kedvese szemeire célozgat.

– Elég baj az, ha tényleg így van.

– Lopakodj az ajtóhoz, és figyeld meg, milyen kislánnyal cseveg, csetel vagy mi... – utasította férjét az asszony.

– Menj te! Az ilyesmiben jártas vagy.

Az édesanyának nem kellett kétszer mondani, már aznap éjjel a szoba ajtajához lopakodott.

Sötét monitort látott, apró, cikázó fény-csillámokkal.

Fia átszellemülten figyelte a képernyőt, markában próbálta tartani az ideoda ugráló egeret.

Nap mint nap, minden éjjel.

– Richárd, voltál meghallgatáson? Négy cégtől is kerestek.

– Voltam. De a lámpás nem alhat ki – felelte izgatottan a fiatalember.

Este ismét alig várta, hogy bekapcsolja számítógépét.

Tenger hullámai terítették be a képernyőt.

A háttérben fények játszottak a habokkal.

Két mozgásban lévő gépet sejtettek a csillagok.

A markológépek nagy hévvel kotorták ki az üledéket a tengerpart mentén.

Éjjel-nappal, megszakítás nélkül.

Szorgalmas szolgálként hajbókoltak, fejüket a sós vízbe mártva.

Egyik éjszaka az anya kíváncsisága győzött, belopakodott fia szobájába.

– Mégis, mi ez az egész? – torpant meg a számítógép mögött.

– Dolgozom, anya! Ne zavarj! Éjjeli műszakban. Hajnali hatkor végzek.

– Na, de... – hüledezett az anyuka.

– Mindig a tenger közelében akartam munkát és... megtaláltam a tökéletes állást! Exkavátorral!

Nézd, hogy szélesítjük ki a mólót! Ha a kis lámpás véletlenül kialszik, a csillagok világítanak helyette és tovább működik a gép! Szakadatlanul.

– Hiszen legalább kilencszáz kilométer választ el a munkahelyedtől! – kiáltott fel az anya.

– Mit számít az! Az internet világában semmiség – válaszolta Richárd, és tovább bámulta a képernyőt.

Anyja elképedten hátrált ki a szobából.

– Elkapta a Markológép! – dűnyögte sírva, és kétségbeesetten nézett a számítógépre.

Balgaság

Lassan haladtak, a férfi lépten-nyomon megállt és tornacipője orrát tapogatta.

Zsebéből papírzsebkendőt húzott elő és ráérvősen törölgette az amúgy fényes felületet.

Partnere szó nélkül, türelmesen figyelte a műveletet.

Tudta, jön a „bogár van a trikómon” felvonás.

Gondosan átvizsgálta a férfi vadiúj bézs pólóját, és biztosította róla, hogy

nem telepedett kéretlen vendég a ruhadarabra.

A doktori oklevél megszerzése óta Flavius új ember lett! – állapította meg elégedetten a nő.

A bizstró nem volt messze, de az út jó fél órába telt.

Sörözni ültek le.

Kényelmes fotelekbe süppedve próbálták kizárni a külvilágot.

– Nincs meleged? – kérdezte a férfi.

– Nincs... de jó lenne, ha románul beszélgetnénk végre, Flavi. Kivel, ha nem veled?

– Rajtam ne múljon – válaszolta Flavius, és szájához emelte poharát.

A pincérnőtől még egy üveg sört kért.

Mindig elbeszélgetett vele, tetszett neki a hölgy ropogós akcentusa, ahogy ő fogalmazott.

Pár hete megkérdezte tőle, hol született.

A válasz után rögtön konstataálta, le se tagadhatná, hogy Belényes környékén.

– Hogy s mint ma? – mosolygott a tűzrölpattant felszolgálóra.

– Azi am schimbat prefixul* – válaszolta titokzatosan a hölgy.

Flavius megigazította trikója ujját, aztán cipőjét kezdte nézegetni és szótlan maradt.

A meccset bámulta a kivetítőn, arcán apró izzadságcseppek jelentek meg.

Partnere kínosan feszengett a fotelben.

– Mit mondott? – kérdezte csodálkozva –, miféle előtagváltás? Nem értettem semmit, nézzük... Google... lássuk csak... oh, hiszen születésnapja

van! – kiáltott fel izgatottan, miután kikereste a kifejezés számára kódolt értelmét.

A férfi tovább bámulta a képernyőt.

– Flavi, hisz illetet volna felköszöntenünk, olyan kedves mindig, ropit is hoz, csak úgy.

A férfi csak nézte, nézte a képernyőt.

– Nem olyan közeli ismerős, csak egy pincérnő, szívem.

– Bunkóság! – folytatta társa idegesen –, igazán olyan rendes kis nő. Egy szülinapi jókívánságot megérdemelt volna!

Flavius felállt, megigazította trikóját, majd feltette napszemüvegét.

Fizetett és öt lej borralalót hagyott az asztalon.

– Szép estét! – mondta a felszolgálónő.

– Boldog szülinapot! – motyogta egész halkán Flavius kedvese, majd gyors léptekkel követte partnerét hazafelé.

* a schimba prefixul = olyan életkort elérni, amikor az évek számának első számjegye megváltozik

Disztorzió

– Mit filmezel? Tiszta az ég, csak a felhők bújócskáznak.

– Dehogy, nézd, ott a tömbházak felett, az a kis tölcsér! Tornádó előjele.

– Az én kamerámmal csak egy paca...

– Az okostelefonom a legújabb gyártmány, semmit sem mutat, hiába közelíték.

– Emberek, egyszerű vihar közeleg!

– A szaharai por miatt ilyen az ég. Mikrobákat is hoz magával.

– Nimbosztrátusz, vagyis esőréteg-felhő lesz ebből!

– Lepelfelhőt látok!

– Segítsen valaki, nem tudok zoomolni ezzel a telefonnal!

– Tölts le egy appot!

– Addigra reggel lesz!

– Nézzétek, enyhén rózsaszínbe ment át a pici, tölcsérszerű képződmény!

– Szó se róla, kifejezetten lilás árnyalatú!

– Kimondottan zöldes, és ez nyugtalanító előjel!

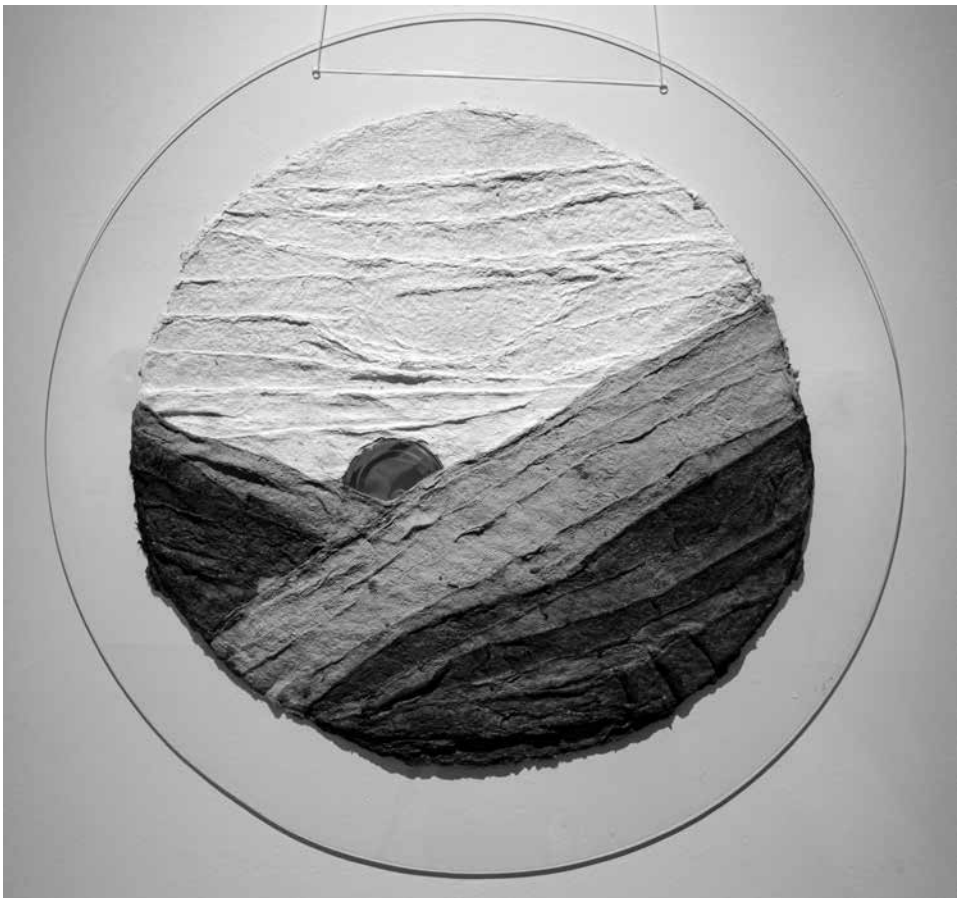
Három sorban tartják magasba kamerájukat a báméskodók.

Másik kezükkel izgatottan hadonásznak.

Igyekeznek égre festeni a látottakat. Szabad szemmel senki sem kémleli az eget.

Elemi erővel előtörő, vakítóan éles napsugarak oszlatják el diadalmaskodva a tömeget.

Fény-repezstette kamera-lencsék szilánkjai sebzik halálra az égboltot.

Márton Katalin, *Horizontcsúszás III.* (merített papír, 2024)